

Sygn. akt XVII AmT 63/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant:	St. sekretarz sądowy Agnieszka Godlewska - Kur

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **L. B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 05 grudnia 2012 r. Nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję tylko w ten sposób, że wymierzoną L. B. karę pieniężną obniża z kwoty 4.500 zł do kwoty 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych),

II. oddala odwołanie w części dalszego jej miarkowania.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt XVII AmT 63/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 grudnia 2012 r. pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nałożył na powódkę – L. B. karę pieniężną w wysokości 4.500 zł za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 171 ze zm.) Prawo telekomunikacyjne (powoływanej dalej jako PT) obowiązku przedłożenia w terminie do 31 marca 2011 r. danych za 2010 r. dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Powódka odwołała się od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (K-8).

Nie kwestionując podstaw do nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej co wprost wynika z jej oświadczenia z odwołania o treści : zasadność nałożenia kary jest zgodna – ja jako przedsiębiorca nie złożyłam sprawozdania rocznego”, powódka zarzuciła, że wysokość kary jest nie proporcjonalna do uzyskanych przez nią dochodów. Działalność telekomunikacyjną prowadziła od października 2010 r. do końca sierpnia 2011 r., w tym czasie przychody z tej działalności nie przekraczały miesięcznie pięciu tysięcy zł, a dochód był bliski zeru. Na tę okoliczność powódka

przedłożyła dowód z zeznania rocznego za 2011 r. (PIT-36 za 2011 r. – K 9 do 14). Podkreślała, że jej jedynym źródłem utrzymania na dzień odwołania jest zasiłek MOPS z tytułu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem (dowody: K-15 i 16). Wymierzona kara jest niemalże jej rocznym przychodem.

W konkluzji odwołania powódka domagała się zmniejszenia wymierzonej w decyzji kary adekwatnie do przedstawionej sytuacji materialnej.

Prezes UKE wnosił o oddalenie odwołania rezygnując z zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu (K-44).

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił co następuje.

Z uwagi na to, że powódka nie skarżyła decyzji w zakresie stwierdzonego w niej deliktu administracyjnego polegającego na niewypełnieniu obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt, przedłożenia Prezesowi UKE danych za 2010 r. dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych należało uznać, że w tym zakresie decyzja jest już prawomocna.

Sporna między stronami pozostawała wysokość kary pieniężnej za popełnienie ww. deliktu.

Sąd OKiK ustalił, że powódka ani w wyznaczonym ustawą terminie, ani po jego przekroczeniu nie przekazała danych, o których mowa w art. 7 ust. 2 PT.

Sąd dopuścił dowody zawnioskowane w odwołaniu na okoliczność możliwości finansowych powódki uiszczenia kary w wysokości 4.500 zł.

Z zeznania dla II Urzędu Skarbowego w G. PiT 36 za 2011 r. wynika, że powódka osiągnęła w nim przychód w kwocie (...) zł, a dochód wyniósł (...) zł (K-9V). Według niekwestionowanego przez pozwanego oświadczenia powódki zakończyła ona działalność telekomunikacyjną z końcem sierpnia 2011 r.

Od tej pory jej jedynym źródłem utrzymania jest świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy w związku z opieką nad R. B. osobą od urodzenia niepełnosprawną, wymagającą zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze i pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie. Ponadto wymagającą wsparcia w samodzielnej egzystencji ze strony systemu środowiskowego, a także korzystania ze stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także wymagającą obecności stałego współudziału na co dzień opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Przyznane świadczenie pieniężne wynosi 530 zł miesięcznie (K-15 i K-16).

Sąd zważył, co następuje.

W świetle treści art. 209 ust. 1 PT w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji karze pieniężnej podlega ten kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane PT lub ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Wykładnia językowa art. 209 ust. 1 pkt 1 PT nie prowadzi do racjonalnych wniosków. Nie sposób bowiem uznać, że ustawodawca nakazuje nakładać na przedsiębiorcę karę pieniężną za udzielenie niepełnych lub nieprawdziwych danych bądź informacji, a odstępuje od karania w przypadku gdy przedsiębiorca w ogóle nie przekazuje wymaganych prawem informacji lub dokumentów. Przy czym przez nieprzekazanie należy rozumieć każde uchybienie terminowi określone w art. 7 ust. 2 PT ustanowionemu do takiej czynności (por. w tej kwestii również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r. sygn. akt III SK 35/08).

Do ustalenia hipotezy normy art. 209 ust. 1 pkt 1 PT niezbędne jest posłużenie się wykładnią logiczną.

W tym zakresie należy posłużyć się wnioskowaniem argumentum a minori ad maius, z którego wynika, że komu nie wolno czynić mniej, temu tym bardziej nie wolno czynić więcej. W odniesieniu do analizowanego przepisu

nieudzielanie informacji lub niedostarczenie danych jest przy użyciu powyższej reguły interpretacyjnej zagrożone karą pieniężną, ponieważ karą pieniężną zagrożone jest uchybienie mniejsze polegające na udzielaniu niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczanie dokumentów zawierających takie informacje. Skoro bowiem dostarczanie tylko części dokumentów czy danych (informacji) podlega karze pieniężnej, to tym bardziej takiej karze podlega ich nieprzedstawienie.

Trafność wniosków wynikających z logicznej wykładni art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu z dnia wydania decyzji znajduje pełne potwierdzenie w wyroku z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt II GSK 851/11 wydanym przez Naczelny Sąd Administracyjny.

W przedstawionej sytuacji powód nie przedkładając w ustawowym terminie danych za 2010 r. o rodzaju i zakresie wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych podlegał karze na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 PT.

Wymierzona powódce kara pieniężna prawidłowo została oparta o kryteria stawiane przez przepisy art. 210 ust. 1 i ust. 2 PT, gdyż nie przekroczyła 3% przychodu ukaranej osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając jej wysokość ocenił zakres naruszenia, dotychczasową działalność powódki oraz jej możliwości finansowe.

Odnośnie do zakresu naruszenia należało zgodzić się z Prezesem UKE wskazującym, że nieprzedłożenie danych godziło w jeden z celów przez niego realizowanych, którym jest wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz zapewnienia użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych (art. 1 ust. 2 PT). Bez danych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych uzyskanie pełnego i niezafałszowanego obrazu rynku jest utrudnione.

Odnośnie do dotychczasowej działalności powódki na jej korzyść działa niekaralność przez Prezesa UKE i przy tej ocenie Sąd zgodził się z pozwany.

Natomiast odmiennie niż w zaskarżonej decyzji Sąd ocenił możliwości finansowe powódki biorąc pod uwagę zgłoszone przez nią we właściwym momencie i dopuszczone dowody.

Przede wszystkim w dniu wydania decyzji sytuacja majątkowa powódki pogorszyła się w istotny sposób, ponieważ w sierpniu 2011 r. zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej jako przedsiębiorca telekomunikacyjny i od tego czasu jej jedynym źródłem utrzymania pozostaje zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 530 zł miesięcznie na niepełnosprawne dziecko.

Jednocześnie dochód powódki za 2011 r. był niewielki, gdyż zamykał się w kwocie 8680,36 zł.

Zarówno wysokość zasiłku pielęgnacyjnego jak i kwota dochodu powódki za 2011 r. oraz rezygnacja z prowadzenia działalności telekomunikacyjnej już w czasie znacznie wyprzedzającym chwilę wydania decyzji w porównaniu z kwotą 4.500 zł nałożonej kary daje podstawę do przyjęcia, że jest ona zbyt dolegliwa (represyjna) i może wręcz pozbawić skarżącą na jakiś czas środków do życia w niełatwej dla niej sytuacji sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Biorąc to pod uwagę Sąd uznał, że kwota 1500 zł będzie karą pieniężną właściwą w rozpatrywanej sprawie z uwagi na niewielkie możliwości finansowe powódki w chwili wydania decyzji.

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c.

W pkt II sentencji oddalił odwołanie w części żądania dalszego miarkowania kary na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.